

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 394/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Marko, s. r. o., Gróbska 19, Bernolákovo, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Marko, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 64/2021 z 23. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obdo 64/2021 z 23. februára 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že v konaní vo veci samej vystupoval sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), o určenie neplatnosti uznesení valných zhromaždení. Ako prvoinštančný súd vo veci rozhodol Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) čiastočným rozsudkom č. k. 51 Cb 109/2017-922 z 29. apríla 2019 (ďalej len „čiasočný rozsudok okresného súdu“), ktorým sťažovateľovu žalobu v časti, ktorou sa domáhal určenia, že uznesenia č. 1, 5 a 6 prijaté valným zhromaždením žalovanej 2. decembra 2016 sú neplatné, zamietol. Proti čiastočnému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave

(ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 Cob 191/2019-979 zo 17. februára 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že ho ako vecne správny potvrdil. Následne sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

3. Najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu v podstatnom odôvodnil tým, že poukázal na skutočnosť, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože rozhodnutie prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria z hľadiska predmetu konania jeden organický celok. Dospel k záveru (vychádzajúc z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.), že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je založené na riešení sťažovateľom v dovolaní uvedených a navyše ani nie presne špecifikovaných právnych otázok. Poukázal na to, že primárnym dôvodom na zamietnutie žaloby sťažovateľa bolo nedodržanie trojmesačnej prekluzívnej lehoty zo strany sťažovateľa, ako ju upravuje § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Najvyšší súd uviedol, že v konaní musela byť predovšetkým zodpovedaná otázka, kedy sa sťažovateľ mohol objektívne dozvedieť o samotnej existencii ním napadnutých uznesení valného zhromaždenia žalovanej, teda kedy sa mohol dozvedieť nie o ich obsahu, ale o tom, že valné zhromaždenie zasadalo. Doplnil, že okresný súd podrobne opísal skutočnosti, vzhľadom na ktoré mal za preukázané, že sťažovateľovi boli už 2. decembra 2016 známe nedostatky týkajúce sa spôsobu zvolávania valného zhromaždenia a jeho priebehu. Preto bolo konštatované, že prekluzívna lehota začala plynúť 3. decembra 2016, teda nasledujúci deň po dni, keď sťažovateľ podpísal zápisnicu a dozvedel sa o dôvodoch, pre ktoré sa domáhal určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia. Poukázal na to, že práve týmto dňom (teda 3. decembra 2016, pozn.) nastala na strane sťažovateľa objektívna možnosť vykonania práva po prvý raz a prekluzívna lehota tak sťažovateľovi uplynula 3. marca 2017 (teda pred 15. júnom 2017, keď bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľa, pozn.). Najvyšší súd vzhľadom na to uzavrel, že sťažovateľom nastolená právna otázka, *„či zmena hlasovacích práv je tak podstatným bodom programu valného zhromaždenia, že by bolo nevyhnutné ju ako bod programu uviesť a to tak v samotnej zápisnici, ako aj v pozvánke“*, v danom prípade nebola kľúčová pre rozhodnutie, pretože zásadným a primárnym dôvodom na zamietnutie žaloby sťažovateľa bolo jej podanie po uplynutí prekluzívnej lehoty uvedenej v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu namieta, že právnu otázku – odkedy sa počíta trojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, nepovažoval najvyšší súd za relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Je toho názoru, že formálne počítanie 3-mesačnej lehoty od konania valného zhromaždenia bez ohľadu na to, kedy sa sťažovateľ o spornom uznesení dozvedel, je v priamom rozpore nielen s vykonaným dokazovaním, ale je zároveň aj porušením jeho základného práva na súdnu ochranu. V tejto súvislosti namietal aj to, že najvyšší súd nepovažoval za kľúčovú ani druhú právnu otázku – spôsob, akým má dôjsť k zmene hlasovacích práv v obchodnej spoločnosti. Argumentuje, že posúdením dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu tak došlo k porušeniu,

resp. až k odňatiu práva sťažovateľa na súdnu ochranu, pretože najvyšší súd už uvedené otázky nevyhodnotil ako dovolacie dôvody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd porušil, resp. až odňal jeho právo na súdnu ochranu v dôsledku formálneho posúdenia počítania 3-mesačnej lehoty od konania valného zhromaždenia bez ohľadu na to, kedy sa sťažovateľ o spornom uznesení dozvedel, a tiež tým, že nepovažoval za kľúčovú ani otázku týkajúcu sa spôsobu zmeny hlasovacích práv v obchodnej spoločnosti.

6. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že v zmysle jeho stabilnej judikatúry otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010). To samozrejme neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

7. Zároveň je vhodné pripomenúť, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia práv sťažovateľa. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia namietaného práva sťažovateľa už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 528/2020).

8. Úlohou ústavného súdu bolo preto v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením nevybočil zo zákonného rámca, a teda či napadnutým uznesením nedošlo k porušeniu sťažovateľom namietaného práva, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

9. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov na odmietnutie podaného dovolania v ňom uvedených, s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie, primerane a jasne uviedol najmä v bodoch 31 až 35 napadnutého uznesenia.

10. Pretože je sťažovateľovi odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste preto nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jeho jednotlivé závery. Len pre doplnenie uvedie, že najvyšší súd sa s dovolaním sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu vysporiadal ústavne konformným spôsobom. Je potrebné zdôrazniť, že najvyšší súd svoj záver o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. f) CSP založil na konštatovaní, že sťažovateľ nevymedzil právnu otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. V samotnom odôvodnení napadnutého uznesenia je pritom uvedené, že sám sťažovateľ v rámci dovolania nastolil právnu otázku, „či zmena hlasovacích práv je tak podstatným bodom programu valného zhromaždenia, že by bolo nevyhnutné ju ako bod programu uviesť a to tak v samotnej zápisnici, ako aj v pozvánke“. Nešlo však o otázku, od vyriešenia ktorej by záviselo zamietnutie žaloby sťažovateľa. Ako je zrejmé aj z dôvodov, pre ktoré bolo dovolanie odmietnuté (uvedených v bode 3 tohto rozhodnutia, pozn.), sťažovateľova žaloba bola zamietnutá z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty uvedenej v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka na jej podanie sťažovateľom (teda nie v súvislosti s riešením sťažovateľom nastolenej otázky týkajúcej sa zmeny hlasovacích práv, pozn.). Najvyšší súd pritom vo vzťahu k plynutiu prekluzívnej lehoty jasne a zreteľne poukázal na to, že práve vyriešenie tejto otázky v neprospech sťažovateľa bolo hlavným dôvodom na neúspech ním podanej žaloby. S poukazom na to jednoznačne uzavrel, že ak by aj odvolací súd sťažovateľom v dovolaní uvedenú právnu otázku neposúdil správne, nemalo by to z hľadiska § 421 CSP pre posúdenie prípustnosti dovolania význam, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu ani primárne nezáviselo od jej vyriešenia.

11. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019). Ústavný súd aj s poukazom na uvedené konštatuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia nevhliadol také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ústavný súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľom namietaného práva. Závery najvyššieho súdu nie je možné označiť za zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu za ústavne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

12. Ústavný súd preto opakovane zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ tieto jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (m. m. I. ÚS 139/2019). Na základe uvedeného preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu